

и нека го признаемъ, ефектътъ, който произвежда Шантеклеръ е ефектътъ отъ първостепенна сила, защото на много мѣста прѣдъ васъ говори вдѣхновението отъ една страна, отъ друга вниманието на авторътъ да не наскърби нито единъ симболъ въ драмата. Но странно нѣщо! Тъкмо когато критицитѣ най-много рекламираха това ексцентрично произведение, тъкмо когато славата на французскитѣ поетѣ обикаляше свѣта, а Шантеклерътъ кацна и надъ цариградскитѣ палати, общитѣ ентузиазмъ отпаднаше, и театритѣ оставаха съ особенъ родъ посѣтители. Защо ли това така? Пишущитѣ тие нѣколко реда имá рѣдкото щастие да бже по това врѣме въ отечеството на Ростанда и да гледа на сцената Шантеклера. На едно прѣдставление, посѣтено не особно завидно, макаръ да играеха първостепенни фр. артисти, настроенитѣ на публиката се раздѣлиха. Една частъ отъ публиката, оная, която заемаше партера и първата галерия, бѣше въ пълно възхищение и аплодираше артиститѣ при всѣка пауза; друга частъ — посрѣщаше симболитѣ и тѣхнитѣ приказки съ свирки или подигравки, а третя частъ — стоеше индеферентна и съжаляваше „за масрафа“. Сврѣхъ това, тъкмо когато Шантеклерътъ въздаваше славословие на слънцето, пѣчеше се и се надуваше да разправя за красота, поезия и още нѣщо, единъ господинъ си бѣ въобразилъ, че е въ своитѣ ношни покои... — Защо това така?

Въ момента на прѣдставлението нѣмаше нѣколко емоции, но една за всички. И за публиката отъ партера, и за тая отъ галериитѣ словеснитѣ и вещественни образи, най-сетнѣ идеитѣ, понятията, броятъ на емоциитѣ, отъ които вкупомъ се слагатъ естетическитѣ особености на „Шантеклера“, сж едни и сжици, не нѣколко. Пакъ питаме: защо едни аплодиратъ, а други сж равнодушни или негодуватъ? Сигурно, съ степенъта на художественното развитие у публиката малко нѣщо